

e-digest

Прекратяване на ЕООД при смърт на едноличния собственик на капитала

Съгласно чл. 157, ал. 1 от Търговския закон еднолично дружество с ограничена отговорност се прекратява със смъртта на едноличния собственик на капитала, ако в учредителния му акт не е предвидено друго или наследниците не поискат да продължат дейността му. Макар на пръв поглед разпоредбата да изглежда ясна, в практиката възникват редица проблеми при прилагането ѝ.

В правната доктрина се застъпват различни становища по въпроса доколко предвиденото в нея основание за прекратяване на едноличното търговско дружество, ако едноличният собственик на капитала е физическо лице и то почине, действа автоматично. Според най-актуалната съдебна практика обаче, в случай, че наследниците на починалото лице не желаят да продължат дейността му, следва да се изготви нотариално заверена декларация от наследниците, в която се удостоверява отказа им да продължат дейността на дружеството.

Пълният текст на стр. 15

Liquidation of a limited liability company due to death of the sole owner of the capital

According to Art. 157, Para. 1 of the Commercial Act a solely owned limited liability company shall be liquidated with the death of the sole owner of the capital, unless the company's articles of association provide otherwise or the inheritors wish to continue its activities. Although this provision seems quite clear on the surface of it, several problems arise when applying it in practice.

Different opinions have been supported in the legal doctrine with respect to the question whether the grounds for liquidation of a limited liability company when the sole owner is a natural person and he or she dies operate automatically. According to the most recent court practice, however, if the inheritors of the deceased do not wish to continue the activity of the company they shall prepare a notary certified declaration, which states their refusal to continue the company's activity

Read full article on page 15

Съдържание

Новости в законодателството	3
Тълкувателни решения	11
Прекратяване на ЕООД при смърт на едноличния собственик на капитала	15
Съотношение между отговорността на продавача за несъответствие на стока по договора за продажба и отговорността по търговска гаранция на производител или продавач	17
Нов Закон за хазарта	22
Полезен линк	25

Contents

Legislative News	3
Interpretative Decisions	11
Liquidation of a limited liability company due to death of the sole owner of the capital	15
Correlation between the seller's liability in case of non-conformity of goods under the sale contract and the liability under a commercial guarantee by a producer or a seller	17
The New Gambling Act	22
Useful Link	25

Съотношение между отговорността на продавача за несъответствие на стока по договора за продажба и отговорността по търговска гаранция на производител или продавач

Раздел II на Закона за защита на потребителите (ЗЗП) урежда отговорността на продавача и на производителя при несъответствие на потребителската стока с договора за продажба.

Пълният текст на стр. 17

Correlation between the seller's liability in case of non-conformity of goods under the sale contract and the liability under a commercial guarantee by a producer or a seller

Section II of the Consumer Protection Act (CPA) settles the liability of the seller and the producer in the event of lack of conformity of consumer goods with the sale contract.

Read full article on page 17

Dimitrov, Petrov & Co.

Dimitrov, Petrov & Co. is a Bulgarian law firm having its head office in Sofia. Established in 1997, the firm has exclusively focused its activities in the area of commercial law, M&A, foreign investments and real estate law, intellectual property law, information and communications technology law. In 2005 Dimitrov, Petrov & Co. opened its first branch office in the city of Varna. Presently the firm comprises 5 partners and 15 associates, assisted by a competent administrative and support staff, amounting to 34 persons altogether.

Many international, domestic and joint-venture commercial companies, national public authorities, NGOs and international organizations trust the high level of legal services of Dimitrov, Petrov & Co. The firm advises the implementation of diverse projects, related to Bulgaria's EU accession, establishment and operation of local businesses, mergers and acquisitions, investments in real estates, complex telecommunications and hi-tech projects. International projects are commonly advised by Dimitrov, Petrov & Co. in co-operation with premiere international law firms.

Dimitrov, Petrov & Co. maintains constant partner relations and professional cooperation on a case-by-case basis with a number of leading international law firms. Since December 2005 Dimitrov, Petrov & Co. has become a member of MERITAS (www.meritas.org) - an international alliance of nearly 200 independent prestigious law firms from more than 50 countries with over 7000 lawyers worldwide.

For further information regarding our firm and services please visit our website www.dpc.bg.

e-digest

adv. Зоя Тодорова
Съдружник
Димитров, Петров и Ко.

**Скъпи колеги,
приятели и партньори,**

С удоволствие Ви представям първият за тази година електронен дайджест на Адвокатско дружество „Димитров, Петров и Ко.“, който обхваща периода

януари – март 2012 г. В него можете да намерите кратък обзор на по-важните законодателни изменения в първите месеци на 2012 г., преглед на някои от тълкувателните решения на ВАС и ВКС за периода, както и статии на тема новият Закон за хазарта, съотношението между отговорността на продавача за несъответствие на стока по договора за продажба и отговорността по търговска гаранция на производител или продавач; и прекратяване на ЕООД при смърт на едноличния собственика на капитала .

Надяваме се нашият електронен бюлетин, обхващащ кратки коментари на по-интересните законодателни нововъведения за първата четвърт на 2012 г., да Ви бъде от полза.

Желаем Ви приятно и ползотворно четене!
Очакваме Вашите коментари, препоръки и въпроси на info@dpc.bg.

Zoya Todorova
Partner
Dimitrov, Petrov & Co.

Dear colleagues, friends and partners,

It is my pleasure to present to you the first issue for 2012 of the e-digest of Dimitrov, Petrov & Co. Law Firm. It covers the period from January to March 2012 and provides a short overview of the most important legislative amendments adopted during the first months of 2012, review of some of the interpretative decisions of the Supreme Administrative Court and the Supreme Cassation Court, as well as articles on the new Gambling Act, the correlation between the seller's liability in case of non-conformity of goods under the sale contract and the liability under a commercial guarantee by a producer or a seller; and liquidation of a limited liability company due to death of the sole owner of the capital.

We hope that our e-digest, covering short reviews of the more interesting legislative innovations for the first quarter of 2011, will be of use to you.

Have a pleasant and useful reading!
We await your comments, recommendations and inquiries on info@dpc.bg.

Закон за изменение и допълнение на Закона за търговския регистър

С приетите със Закона за изменение и допълнение на Закона за търговския регистър, публикуван в ДВ, бр. 34 от 29.04.2011 г. промени (за повече информация - E-digest на Димитров, Петров и Ко., април – юни 2011 г.) бяха предвидени съществени новости в регистърното производство пред Агенцията по вписванията. Освен това, бяха направени важни допълнения, чиято цел е разрешаването на неизбежни въпроси, които се пораждат с изтичането на срока, в който едноличните търговци, търговските дружества, клоновете на чуждестранни търговци и кооперациите следваше да бъдат пререгистрирани. За голяма част от новите разпоредби бе предвидено да влязат в сила от 01.01.2012 г.

Редица нерешени проблеми, установени с приближаването и след влизането в сила на новите разпоредби доведоха до необходимостта от допълнителна законодателна работа. В резултат на това бяха приети два нови Закона за изменение и допълнение на Закона за търговския регистър, публикувани съответно в Държавен вестник, бр. 105 от 29.12.2011 г. и Държавен вестник, бр. 25 от 27.03.2012 г.

От 01.01.2012 г. влезе в сила новата разпоредба на чл. 22, ал. 4 от Закона. С нея се създава възможност за отстраняване на допуснати от заявителя нередовности при подаване на заявление до Търговския регистър. Длъжностното лице по регистрацията вече трябва да дава указания за отстраняване на нередовностите с цел избягване постановяването на откази – досегашната уредба предвиждаше при нередовност да се отказва вписване по заявлението. Тази разпоредба на практика премахва нуждата да се заплаща отново съответната държавна такса в случай, че длъжностно лице постанови отказ по подаденото заявление, като вместо това нередовностите биват отстранени в рамките на същото производство.

Практическото приложение на посочената норма към 01.01.2012 г. се оказва невъзможно поради липса на техническа възможност в информационната система на Търговския регистър за даване на указания от длъжностните лица по регистрациите. Поради тази причина влизането в сила на изменението е отложено за 01.06.2012 г.

Act for Amendment and Supplement to the Commercial Register Act

By the amendments passed with the Act for Amendment and Supplement to the Commercial Register Act, promulgated in the State Gazette, issue 34 of April 29, 2011 (for more information, please refer to the E-digest of Dimitrov, Petrov & Co. for April – June 2011), significant modifications to the registry procedure before the Registry Agency have been introduced. What is more, important supplements have been made, with the objective to resolve unavoidable issues arising with the expiration of the deadline for sole proprietors, commercial companies, branches of foreign traders and cooperatives to be re-registered. For most of the new provisions, entry into force from January 01, 2012 was foreseen.

A number of unresolved problems detected with the approaching and after the entry into force of the new provisions, raised the need of additional legislative work. As a result, two new Acts for Amendment and Supplement to the Commercial Register Act have been promulgated in the State Gazette, issues 105 from December 29, 2011 and 25 from March 27, 2012, respectively.

On January 01, 2012, the new provision of Art. 22, Para 4 of the Act entered into force. It gives the applicant the opportunity to remove irregularities from applications filed with the Commercial Register. The Registry Agency officials now should give instructions on the removal of the irregularities in order to avoid the ruling of refusals – the rules until now provided that in case of an irregularity, the requested registration shall be refused. The new provision practically removes the need for the respective state fee to be paid again in case the official rules a refusal on the filed application, and the irregularities would be removed within the same procedure.

The practical application of the described regulation from January 1, 2012 turned out to be impossible because of the lack of technical capacity of the Commercial Register's information system to enable the officials to give instructions. Therefore, the entry into force of the amendment has been postponed for June 01, 2012.

С настъпването на 2012 г. едноличните търговци, търговските дружества, клоновете на чуждестранни търговци и кооперациите загубиха възможността да се пререгистрат и да продължат дейността си. Едноличните търговци и клоновете на чуждестранни юридически лица са заличени. Дейността на търговските дружества и кооперациите е прекратена на 01.01.2012 г.

С измененията от 2011 г. се създаде възможност за всяко от изрично изброени заинтересувани трети лица да поиска пререгистрация и обявяване в ликвидация по реда на Търговския закон на непорегистрирани търговци след 01.01.2012 г. С обнародваните през месец март 2012 г. нови изменения и допълнения на уредбата относно непорегистрираните търговци изрично беше дадена възможността пререгистрация и обявяване в ликвидация да поискат и законните представители на съответния търговец.

Във влезлите в сила разпоредби на Закона за търговския регистър бе налице и празнота относно статуса на търговците, поискали пререгистрация преди крайния срок, когато такава е отказана с влязъл в сила акт на Агенцията по вписванията. Тази празнота е отстранена, като тези лица са приравнени на непорегистрираните.

С новите промени (от месец март 2012 г.) се въвежда възможност непорегистрираните търговски дружества и кооперации да подадат молба за обявяване в несъстоятелност, докато първоначално влезлите в сила текстове не допускаха това, тъй като законът не позволява на тези лица да сезират съда.

Закон за изменение и допълнение на Кодекса на труда

В Държавен вестник, бр. 7 от 24.01.2012 г. бе обнародван Закон за изменение и допълнение на Кодекса на труда (КТ).

В чл. 34 и чл. 35 от КТ се правят промени, свързани с изискванията за представителност на национално равнище на организациите на работниците и служителите, и на работодателите. Новите критерии предвиждат синдикалните организации, признати за национално представителни, да имат най-малко

With the beginning of 2012, the sole proprietors, the commercial companies, the branches of foreign traders and the cooperatives have lost the opportunity to re-register and to continue their business activity. The sole proprietors and the branches of foreign legal entities have been stricken off. The activities of the commercial companies and the cooperatives have been terminated as of January 01, 2012.

With the amendments of 2011, the possibility was created for any of specifically listed third parties to request the re-registration and initiation of a liquidation procedure under the Commercial Act of non re-registered companies after January 01, 2012. With the new amendments and supplements to the regulation regarding the non re-registered companies, promulgated in March 2012, the opportunity to apply for re-registration and initiation of a liquidation procedure has been given to the legal representatives of the respective companies as well.

The provisions of the Commercial Register Act that entered into force were deficient also with regard to the status of entities that had requested re-registration before the expiration of the deadline, but such was refused by the Registry Agency and the act for refusal has entered into force. This deficiency was removed and such entities have been given the status of non re-registered entities.

The new amendments (from March 2012) provide the opportunity for the non re-registered commercial companies and cooperatives to file for insolvency, whereas the original texts did not allow this, as the law was forbidding to such entities to initiate any court actions.

Act for Amendment and Supplement to the Labour Code

In the State Gazette, issue 7 from January 24, 2012 the Act for Amendment and Supplement to The Labour Code (LC) was promulgated.

Some amendments are made in Art. 34 and Art. 35 of the LC, regarding the requirements for representation of employees' unions and employers' unions at national level. According to the new criteria, in order to be recognized as representative at a national level, the unions, are required to have at least 75,000 members and

75 000 членове и местни органи в поне една четвърт от общините в страната. Работодателските организации трябва да обединяват браншови или отраслови структури и предприятия, в които са наети не по-малко от 100 000 осигурени по трудов договор лица.

В Закона за насърчаване на заетостта се създава глава осма „а“ относно условията и реда за регистрация на предприятия, които осигуряват временна работа. Легалните дефиниции на понятията „предприятие, което осигурява временна работа“ и „предприятие ползвател“ можем да открием в новосъздадените чл. 17-18 § 1 от Допълнителните разпоредби на КТ. Предвижда се въпросните предприятия да осъществяват своята дейност след регистрация в Агенцията по заетостта и издаване на съответното удостоверение. Агенцията по заетостта води публичен регистър на издадените удостоверения. В този брой на ДВ е приложено и заявление за регистрация на предприятие, което осигурява временна работа.

В глава пета от Кодекса на труда се създава раздел VIII „в“, който регулира допълнителните условия за извършване на работа чрез предприятие, което осигурява временна работа. В този раздел се уреждат отношенията, които възникват при изпращане на работник или служител от предприятие, което осигурява временна работа в предприятие ползвател под ръководството и контрола на първото предприятие. Тук са регламентирани трудовият договор с предприятието, което осигурява временна работа, задълженията на това предприятие и на предприятието ползвател, както и правата и задълженията на работника към двете предприятия. В чл. 121 и чл. 127 от КТ се въвеждат нови алинеи относно командироването и изпращането на работа зад граница на работник от предприятие, осигуряващо временна работа.

С чл. 167 „б“ законодателят създава нови права за работника или служителя, който се завръща на работа след отпуск по чл. 163-167а (поради бременност, раждане, отглеждане на малко дете), а именно правото да предложи на работодателя изменение на продължителността и разпределението на работното си време за определен срок с цел да се насърчи по-успешното съвместяване на трудовите и семейните задължения.

local bodies at least in one quarter of the municipalities in the country. Employers' unions have to unite branch or sectoral structures and undertakings with at least 100,000 employees with an employment contract.

In the Employment Promotion Act a new Chapter 8 “a” about the order and conditions for registration of undertakings that provide temporary employment is created. The legal definitions of the terms “undertaking providing temporary employment” and “user undertaking” can be found in the newly created Articles 17 and 18 of the Additional Provisions to the LC. It is envisaged that the above-mentioned undertakings can operate when they are registered with the Employment Agency and after the issuance of a relevant certificate. The Employment Agency keeps a public register of the certificates issued. In this issue of the SG there is also an example of an application for registration of an undertaking providing temporary employment.

A new Section VIII “c” is created in Chapter Five of the Labour Code, which regulates the supplementary conditions for employment by an undertaking that provides temporary employment. This section settles the relations that arise when an employee is sent from an undertaking that provides temporary employment to a user undertaking under the guidance and control of the first undertaking. It also stipulates the employment contract between the employee and the undertaking that provides temporary employment, the obligations of this undertaking, the obligations of the user undertaking and the rights and obligations of the employee to either of the undertakings. In Articles 121 and 127 of the LC new paragraphs are introduced, regarding the cases, when an employee is sent to work abroad by an undertaking that provides temporary employment.

With Art. 167 “b” the legislator creates new rights for employees who return to work after a temporary leave under Articles 163-167a (due to pregnancy, child-birth, child-raising). The employee now has the right to offer his/her employer a change of the duration and the distribution of his/her work time for a definite term in order to allow him/her to successfully reconcile his/her family duties and employment obligations.

Създава се и чл.414а в КТ, по силата на който лице, което предоставя работната си сила без сключен трудов договор се наказва с глоба, която се превежда във фондовете на държавното обществено осигуряване и на Националната здравноосигурителна каса.

Наредба № 1 от 25.01.2012 г. за изискванията към рекламата на лекарствените продукти

Наредба № 1 от 25.01.2012 г. за изискванията към рекламата на лекарствените продукти (наричана по-нататък Наредбата) е обнародвана в Държавен вестник брой 10 от 03.02.2012 г.

Наредбата се прилага за всички видове реклама на лекарствени продукти.

Рекламата, предназначена за населението и рекламните кампании по ваксиниране, посочени в чл. 248 от Закона за лекарствените продукти в хуманната медицина (ЗЛПХМ), могат да се провеждат само след получаване на разрешение от изпълнителния директор на Изпълнителната агенция по лекарствата (ИАЛ) или при наличие на мълчаливо съгласие по реда на глава XI от ЗЛПХМ и на тази наредба. Рекламата, предназначена за медицинските специалисти, може да се разпространява след подаване на уведомление до ИАЛ. При реклама на хомеопатични лекарствени продукти може да се използва само одобрената от ИАЛ информация за продукта.

В чл. 5, ал. 2 от Наредбата са посочени изискванията към съдържанието на рекламата на лекарствени продукти, предназначена за населението, едно от които е задължителното посочване на номера и датата на издаденото разрешение за реклама от изпълнителния директор на ИАЛ или номера и датата на заявлението по чл. 251, ал. 1 ЗЛПХМ, когато е налице мълчаливо съгласие. В ал. 3 на същият член е предвидена възможност Изпълнителната агенция по лекарствата да изисква в рекламата да се представи и съставът на комбинирани лекарствени продукти, както и определена информация, свързана с безопасността при използването на лекарствения продукт. Ал. 4 въвежда задължение при видеореklamите определено съдържание да се изписва на стоп-кадр с големи четливи букви под формата на статичен текст, който се чете от диктор. В ал. 6 са изброени случаите, в които реклама за населението

By virtue of the new Art. 414a of the LC, a person who provides labour without an employment contract is sanctioned with a fine, which is transferred to the funds of the state social insurance and the National Health Insurance Fund.

Ordinance No 1 of January 25, 2012 on the requirements to advertising of medicinal products

Ordinance No 1 of January 25, 2012 on the requirements to advertising of medicinal products (hereinafter referred to as the Ordinance) was promulgated in the State Gazette, issue 10 of February 3, 2012.

The Ordinance applies to all types of advertising of medicinal products.

The advertising intended for the public, and the advertising campaigns for vaccination, specified in Art. 248 of the Medicinal Products in Humane Medicine Act (MPHMA) may be conducted only after obtaining permission from the Executive Director of the Bulgarian Drug Agency (BDA) or in the presence of implied consent under Chapter XI of the MPHMA and this Regulation. Advertising to medical professionals may be commenced after filing a notification to the BDA. Only product information approved by the BDA may be used for advertising homeopathic medicinal products.

In Art. 5, Para 2 of the Ordinance requirements for the content of advertising of medicinal products intended for the public are set out, among which is the compulsory indication of the number and date of authorization for advertisement issued by the Executive Director of the BDA or the number and date of the application under Art. 251, Para 1 of the MPHMA when there is implied consent. In Para 3 of the same Article a possibility is provided for the BDA to require the composition of compound medicinal products, as well as certain information related to the safe use of the medicinal product to be presented in the advertisement. Para 4 introduces a requirement for video advertisements certain content to be written in still large legible characters in the form of a static text which is read by a speaker. In Para 6 are listed the cases in which advertisement for the cases when advertising to the public is not allowed are stipulated. Art. 8

не се допуска. Чл. 8 въвежда забрана за раздаване на мостри от лекарствени продукти на населението.

Раздел III от Наредбата съдържа разпоредби, уреждащи рекламните кампании по ваксиниране по чл. 248 ЗЛПХМ.

Уредбата на рекламата на лекарствени продукти, предназначена за медицински специалисти, е поместена в Раздел IV, а в чл. 10 са посочени изискванията относно съдържанието ѝ. С чл. 11 е въведена е забрана за поставяне на рекламни материали, предназначени за разпространение сред медицински специалисти, на места, достъпни за пациенти. Наредбата посочва, че информационни статии, филми, брошури или постери, използвани на мероприятия с научни цели, задължително се изработват в съответствие с последната одобрена кратка характеристика на лекарствения продукт.

Предоставянето на мостри от лекарствени продукти е уредено в Раздел V от Наредбата. Притежателите на разрешения за употреба могат по изключение да предоставят безплатни мостри само на медицински специалисти, имащи право да предписват лекарствени продукти, при посочените в Наредбата условия. Задължително се поддържа система за отчетност и контрол на предоставените мостри и данни от нея се предоставят при поискване от ИАЛ.

Наредбата се издава на основание чл. 249 от ЗЛПХМ и отменя Наредба № 13 от 2000 г. за условията и реда за одобряване на рекламата на лекарствени продукти.

Закон за изменение и допълнение на Закона за администрацията (ЗИДЗА)

ЗИДЗА е обнародван в „Държавен вестник”, бр. 15 от 21.02.2012 г.

Основните промени, които се внасят в Закона за администрацията (ЗА), са свързани с регламентирането на дейността на съветите, създавани от Министерски съвет. В чл. 21 е дадена легална дефиниция на съветите и е уредено тяхното ръководство и състав.

introduces a prohibition on the distribution of samples of medicinal products to the public.

Section III of the Ordinance contains provisions regulating the advertising campaigns of vaccination under Art. 248 of the MPHMA.

The regulation of advertising of medicinal products intended for medical professionals is included in Section IV and in Art. 10 the requirements for its content are listed. Art. 11 introduces a prohibition on the placement of advertising materials intended for distribution among medical specialists in areas accessible to patients. The Ordinance specifies that informative articles, films, brochures or posters used at events for scientific purposes must be made in accordance with the latest approved brief characteristics of the medicinal product.

The provision of samples of medicinal products is regulated in Section V of the Ordinance. Holders of marketing authorizations may as an exception provide free samples only to medical professionals qualified to prescribe medicines under the conditions specified in the Ordinance. It is required that a system of accountability and control of the provided samples to be maintained and data from it are to be provided upon request by the BDA.

The Ordinance is issued pursuant to Art. 249 of the MPHMA and revokes Ordinance No13 of 2000 on the procedures for approving the advertising of medicinal products.

Act for Amendment and Supplement to the Administration Act (AASAA)

The AASAA was promulgated in the State Gazette, issue 15 of February 21, 2012.

The main amendments, introduced in the Administration Act (AA), regard for the most part the activities of the councils, established by the Council of Ministers. Art. 21 provides a legal definition of the term ‘council’ and regulates the management and structure of the councils.

Създава се нов чл. 22, регламентиращ осъществяването на дейността на съветите въз основа на приета от тях годишна работна програма. В правомощията на съветите се включва и създаването на експертни групи по изготвянето на стратегически документи, нормативни актове, експертни предложения и др. Тяхно задължение е да представят на Министерския съвет ежегоден доклад за дейността си.

Новият чл. 22а регламентира създаването, преобразуването и закриването на съветите, както и уреждането на дейността им. В дейността си съветите се подпомагат от секретариати, ръководени от секретар на съвета.

Съгласно изменението на ал. 4 на чл. 42, министър-председателят осъществява общото ръководство на администрацията на Министерския съвет.

Ал. 3 на чл. 45 (нова) урежда създаването на работни групи за изготвянето на законопроект или друг акт, за чийто вносители са определени съответните министри.

Чл. 53 се отменя.

Съгласно преходните и заключителните разпоредби към ЗИДЗА числеността на администрацията на изпълнителната власт не може да бъде увеличавана, освен от Министерския съвет. Тази разпоредба не се отнася за общинските администрации.

В срок от 6 месеца от приемането на ЗИДЗА Министерският съвет трябва да приеме правилник за организацията на дейността на съветите. Съществуващите към момента съвети трябва да се закриват или да се приведат в съответствие с изискванията на ЗИДЗА.

Закон за изменение и допълнение на Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз и членовете на техните семейства (ЗИДЗВПНРБГЕСЧТС)

ЗИДЗВПНРБГЕСЧТС е обнародван в бр. 21 на ДВ от 13.03.2012 г. С него се правят редица изменения, свързани с различни процедури, заменянето на едни термини с други, дават се нови правомощия на държавни органи.

A new Art. 22 is created, regulating the performance of the councils' activities, in accordance with an annual work programme they adopt. The councils' competence includes the creation of expert groups on the preparation of strategic documents, legislative acts, expert motions, etc. The councils are obliged to present to the Council of Ministers annual reports on their activities.

The new Art. 22a regulates the creation, reformation and discontinuance of councils, as well as the organization of their activities. The councils are assisted in their activity by secretariats, managed by a council's secretary.

According to Art. 42, Para 4 the Prime Minister carries out the general management of the administration of the Council of Ministers.

There is a new Para 3 to Art. 45, which refers to the creation of work groups for drafting of bills or other acts to be introduced by the ministers in charge.

Art. 53 is repealed.

According to the transitional and final provisions to the AASAA, the number of employees in the administration of the executive power could be increased by the Council of Ministers only. This provision does not concern municipal administrations.

In a six-month term from the entering in force of the AASAA, the Council of Ministers must adopt rules on the organization of the activity of councils. The already existing councils must be discontinued or their activities must be set in accordance with the requirements of the AASAA.

Act for Amendment and Supplement to the Entering, Residing and Leaving the Republic of Bulgaria of European Union Citizens and Members of their Families (AASERLRBEUCMF)

The AASERLRBEUCMF was promulgated in the State Gazette, issue 21 from March 13, 2012. It introduces a number of amendments, regarding different procedures, various terminology changes, and new competences of different state authorities.

Чл. 4 изменя статуса на членове на семейство на гражданин на ЕС, които не са граждани на Съюза.

Навсякъде в нормативния акт думите „лична карта и паспорт” се заменят с „валидна лична карта или валиден паспорт”.

Чл. 13, касаещ процедурата по издаване на удостоверение или карта за продължително пребиваване на член на семейство на гражданин на ЕС, създава правомощието на дирекция „Миграция – МВР” да изисква от компетентните органи на държавата по произход на лицето или друга държава становище, дали лицето представлява заплаха за националната сигурност или обществения ред.

Създава се чл. 17а.

Чл. 19 урежда срока, в който член на семейството трябва да е пребивавал в България, за да има право на законно пребиваване. Със ЗИДЗВПНРБГЕС-ЧТС се изменя начина на легитимиране на тези лица и редът за издаване на документи за самоличност.

Законът се изменя и в частта за принудителните административни мерки, които се налагат на тези лица.

В преходните и заключителните разпоредби се излагат измененията в Закона за чужденците в Република България, касаещи научните работници, които пребивават в България продължително, дългосрочно или постоянно.

Правилник за изменение и допълнение на Правилника за устройството, дейността, организацията на работа на Комисията за регулиране на съобщенията и структурата на нейната администрация.

В Държавен вестник, брой 23 от 20.03.2012 г. бе обнародван Правилник за изменение и допълнение на Правилника за устройството, дейността, организацията на работа на Комисията за регулиране на съобщенията и структурата на нейната администрация.

Art. 4 changes the statute of family members of EU citizens, who are not citizens of the Union.

Everywhere in the legislative act the words “identity card and passport” are replaced by “valid identity card or valid passport”.

Art. 13, concerning the procedure for issuing a certificate or a card for continuous residence of a family member of an EU citizen, gives a new power to the Directorate “Migration – Ministry of Interior”. It may require from the competent authorities of the state of origin of the person or from another state an opinion of whether this person represents a threat to the national security or public order.

Art. 17a is created.

Art. 19 regulates the term, for which a family member must have resided in Bulgaria in order to be eligible for legal residence. The AASERLRBEUCMF amends the way of establishing the identity of such persons, as well as the procedure for issuance of identity documents.

The act is also amended in its part concerning the compulsory administrative measures imposed on such persons.

The transitional and final provisions deal with the amendments to the Foreigners in the Republic of Bulgaria Act, relating to scientific workers who reside continuously, long-term or permanently in Bulgaria.

Regulation for Amendment and Supplement to the Regulation for the Structure, Activity and Operational Organization of the Communications Regulation Commission and the Structure of its Administration

The Regulation for Amendment and Supplement to the Regulation for the Structure, Activity and Operational Organization of the Communications Regulation Commission and the Structure of its Administration was promulgated in the State Gazette, issue 23 of March 20, 2012 .

Според направените изменения в чл. 3, ал. 2, т. 1 членовете на комисията са български граждани с професионална квалификация в сферата на съобщенията, информационните технологии, медиите, икономиката или правото; отпада съществуващото до момента изрично изискване за придобитата магистърска степен.

Направени са редица промени, свързани с организацията на работата на комисията. По силата на чл. 10, ал. 2 преди провеждане на заседание комисията публикува проектите на дневен ред на страницата си в интернет. Протоколите от заседанията и решенията на комисията също се публикуват в интернет с изключение на защитената от закон информация. Според новосъздадената ал. 2 от чл. 10 проектът на дневен ред се предлага на комисията от председателя и се гласува в началото на заседанието. Измененията предвиждат също, че комисията може да проведе закрито заседание, само когато приемането на решение изисква защитена от закон информация.

According to the amendments to Art. 3, Para 2, item 1 the commission members are Bulgarian citizens with a professional qualification in the field of communications, media, economics or law; they are now no longer required to hold a masters degree.

Several alterations regarding the operational organization of the commission have been made. By virtue of Art. 10, Para 2 prior to a session the commission publishes a draft agenda on its official internet website. The minutes from the sessions and the commission decisions are also published on its website, excluding the information protected by law. As prescribed by the newly created Para 2 of Art. 10 the draft agenda is proposed by the chairman of the commission and it is approved by voting at the beginning of each session. The amendments also provide that the commission has the right to hold a closed session only when lawfully protected information is required for the decision.

**Тълкувателно решение № 3 от 16.01.2012 г. на
Върховния касационен съд**

Общото събрание на гражданската колегия на Върховния касационен съд (ОСГК на ВКС) прие тълкувателно решение по следния въпрос:

„Подлежи ли на съдебен контрол в производство по иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от Кодекса на труда (КТ), преценката на работодателя кой от служителите има по-висока квалификация и работи по-добре?“ При отговора на поставения въпрос ОСГК на ВКС съобрази следното:

Правото на подбор е субективно преобразуващо материално право, което се упражнява от работодателя при конкретни основания за уволнение по чл. 328, ал. 1 КТ – закриване на част от предприятието, съкращаване на щата или намаляване обема на работата. Като дейност по упражняване на субективно право, преценката на критериите за квалификация и ниво на изпълнение на възложената работа се извършва съобразно правната норма, предназначена да задоволи определен от закона интерес и да доведе до посочените в разпоредбата резултати. По тази причина осъществяването ѝ трябва да бъде съобразно закона, а не по целесъобразност.

Като субективно право, упражняването на подбора е насочено към определена от законодателя цел – да бъде в интерес на производството или службата, и към конкретно посочени резултати – да останат на работа тези, които имат по-висока квалификация и работят по-добре. Точното прилагане на закона, към което е насочен съдебният контрол за законосъобразност, не се изчерпва с констатиране формалното прилагане от работодателя на критериите по чл. 329, ал. 1 КТ, а обхваща проверката на приетите от него и оспорени от работника или служителя оценки по същите критерии.

Критериите по чл. 329, ал. 1 КТ имат обективни признаци и тяхното спазване може да бъде установено с всички доказателствени средства по ГПК. При упражняване на правото на подбор преценката на показателите по чл. 329, ал. 1 КТ не е субективна – безусловно основана на лични представи, формирани от непосредствени възприятия на работодателя и от общо познаване на всички трудови функции, а е преценка по законосъобразност, изразяваща се в съответствие на приетите от работода-

**Interpretative Decision No 3 of January 16, 2012 by
the Supreme Court of Cassation**

The General Assembly of the Civil College of the Supreme Court of Cassation (GACC of SCC) adopted an interpretative decision regarding the following issue:

“Is the assessment made by an employer on the question ‘which of the employees has higher qualifications and better performance’ subject to judicial review within proceedings based on a claim on the grounds laid down in Art. 344, Para 1, item 1 of the Labour Code (LC)?” With regard to this issue the GACC of the SCC took into consideration the following:

The right of selection is a subjective potestative substantive right exercised by the employer in the presence of specific grounds for dismissal under Art. 328, Para 1 of the LC, namely: liquidation of a part of the enterprise, reduction of the staff or decreased workload. Being an activity of exercise of a subjective right, the assessment of the criteria for qualification and performance level of the work assigned is executed according to the legal provision, it is intended to satisfy interest set by law and to lead to the results specified in the provision. Therefore, the assessment should be executed according to the law rather than by expedience.

Being a subjective right, the execution of staff selection is aimed at a purpose specified by the legislator: to be in the interest of production or service, and is also aimed at certain specific results: those who have higher qualification and work better to remain at work. The strict application of law, which is the direct purpose of the judicial review, is not limited to the conclusion on the formal application of the criteria under Art. 329, Para 1 of the LC by the employer, but also includes verification of the compliance with the same criteria of assessment adopted by the employer and challenged by the employee.

The criteria under Art. 329, Para 1 of the LC have objective elements and their observance could be ascertained with all instruments of evidence pursuant to the Civil Procedure Code. When exercising the right of selection, the assessment of the parameters under Art. 329, Para 1 of the LC is not subjective or based unconditionally on personal notions formed by immediate perceptions of the employer and by general knowledge of all labour functions, but it is an assessment of legitimacy, expressed in compliance of

теля показатели по законоустановените критерии с действителните качества на работника или служителя, обоснована със събрана за участниците в подбора информация.

Злоупотребата с права няма отражение върху правото на работника и служителя да оспори законността на уволнението, съответно законността на подбора, поради което липсата ѝ не може да бъде основание за изключването или упражняването на съдебния контрол по отношение на критериите по чл. 329, ал. 1 КТ. Ако работодателят е осъществил и фактическия състав на злоупотребата с права, пострадалият работник или служител може да търси друга защита за реализиране на последиците, с които законът свързва злоупотребата с права.

При отговора на поставения въпрос ОСГК на ВКС постанови следното:

Преценката на работодателя по чл. 329, ал. 1 КТ – кой от работниците и служителите има по-висока квалификация и работи по-добре, подлежи на съдебен контрол в производството по иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, при упражняването на който съдът проверява основават ли се приетите от работодателя оценки по законовите критерии по чл. 329, ал. 1 КТ на действително притежаваните от работниците и служителите квалификация и ниво на изпълнение на възложената работа.

Извършената от работодателя злоупотреба с правото на подбор при преценка кой работи по-добре не е критерий за упражняване на съдебен контрол по отношение на извършения подбор.

Решението е подписано с особено мнение от един от съдиите.

Решение № 1 от 01.03.2012 г. на Конституционния съд на Република България*

Конституционният съд на Република България (КС) разгледа конституционно дело за установяване противоконституционността на чл. 189, ал. 13 от Закона за движението по пътищата (ЗДВП), съгласно който:

the parameters adopted by the employer upon the legal criteria with the actual qualities of the employee. This assessment should be substantiated with information collected about the participants in the selection.

The abuse of rights has no impact on the right of the employee to challenge the lawfulness of the dismissal, respectively the lawfulness of the selection, so the absence of abuse does not constitute grounds for exclusion or exercise of the judicial review regarding the criteria under Art. 329, Para 1 of the LC. If the employer has also performed the actual abuse of rights, the affected employee could seek other protection in order to achieve the lawful consequences of the abuse of rights.

With regard to the issue the GACC of the SCC adopted the following:

The assessment of the employer under Art. 329, Para 1 of the LC, namely: which of the employees has higher qualifications and better performance, is subject to judicial review within proceedings based on a claim on the grounds laid down in Art. 344, Para 1, item 1 of the LC during the exercise of which the court should verify whether the assessment adopted by the employer upon the legal criteria under Art. 329, Para 1 of the LC is based on employees' actual qualification and performance level of the work assigned.

The abuse of right of selection performed by an employer in assessing who works better is not a criterion for exercise of judicial review with regard to the selection performed.

The decision was signed with dissenting opinion by one of the judges.

Decision No 1 of March 1, 2012 by the Constitutional Court of the Republic of Bulgaria*

The Constitutional Court of the Republic of Bulgaria (CC) considered a constitutional case for ascertainment of anti-constitutionality of Art. 189, Para 13 of the Road Traffic Act (RTA), pursuant to which:

„Не подлежат на обжалване наказателни постановления и електронни фишове, с които е наложена глоба до 50 лв. включително.”

За да се произнесе по искането за установяване на противоконституционност, КС съобрази следното:

Наказателните постановления по чл. 189, ал. 13 ЗДвП не са административни актове, предвид естеството си представляват правораздавателни актове, макар че се издават от административен орган и в тях се определят административни наказания. Правораздаването е дейност, която Конституцията предоставя на съдилищата и не може тя да бъде осъществявана без участието на съд. Ограничението да се обжалват наказателни постановления и така да се допусне осъществяване на правораздаване, без да е гарантирана възможност за достъп до съд противоречи на чл. 119 от Конституцията. Същото би следвало да важи и за електронните фишове, доколкото те се приравняват от закона към наказателните постановления (чл. 189, ал. 11 ЗДвП).

Доколкото налагането на глоби по повод извършени административни нарушения е наказателно-правно по своята природа, правото на защита по чл. 56 от Конституцията, тълкуван в светлината на чл. 6, параграф 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, включва задължителен достъп до съд във всички онези случаи, когато се налагат административни глоби на граждани. Колкото до размера на глобата, той също не би трябвало да има значение за допустимост или отказ да се допусне съдебно обжалване.

Някои от становищата по делото обвързват неприлагането на съдебния контрол по чл. 189, ал. 13 ЗДвП с маловажността на случая. Винаги когато е налице правна уредба на маловажността, обаче, не се ограничават права и не се влошава правното положение на дееца. Квалификацията дали дадено административното нарушение само по себе си е маловажен случай, не би следвало да изключва съдебния контрол. Няма никаква пречка да се води спор дали извършеното нарушение представлява маловажен случай или не, и той ще трябва да бъде решен от съд. Следователно, да се обвързва ограничаването със закон на съдебното обжалване по съображението, че нарушението представлява маловажен случай, е неприемливо, тъй като почива на превратно разбиране на функциите на този институт.

“Penal orders and electronic tickets which impose penalties of up to BGN 50, inclusive, are not subject to appeal.”

In order to judge on the requisition for ascertainment of anti-constitutionality, the CC took into consideration the following:

The penal orders under Art. 189, Para 13 of the RTA are not administrative acts and given their nature they represent judicial acts, even though they are issued by an administrative authority and they set administrative penalties. The administration of justice is an activity conferred to the courts by the Constitution and it cannot be realized without the involvement of the court. The restriction to appeal penal orders, allowing the administration of justice without guaranteed opportunity for access to court, defeats Art. 119 of the Constitution. The same should apply to electronic tickets since they are given by law the same status as penal orders (Art. 189, Para 11 RTA).

In so far as the imposition of penalties in connection with executed administrative violations is criminal by nature, the right of protection under Art. 56 of the Constitution, interpreted in the light of Art. 6, Para 1 of the Convention for Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms, includes compulsory access to justice in all cases where administrative penalties are imposed on citizens. As to the amount of the penalty, it should not be regarded either when assessing the admissibility or the refusal of admission of a court appeal.

Some of the opinions on the case associate the inapplicability of the judicial review under Art. 189, Para 13 of the RTA with the little significance of the violation. However, the presence of legal provisions for the little significance never restricts rights and never worsens the legal position of the offender. The qualification of a particular administrative violation as a case of little significance itself should not exclude the judicial review. There is no obstacle for holding a dispute whether the executed violation is a case of little significance or not but it has to be ruled by a court. Therefore, the association of the restriction of the judicial review set by law with the consideration that the violation is a case of little significance is unacceptable as it is based on a wrong understanding of the functions of this institute.

Като причина за отказа на достъп до съдебно обжалване по чл. 189, ал. 13 ЗДВП в някои от становищата се посочва niskият размер на налаганата санкция. Този размер може да изглежда минимален в рамките на цялата система на наказания, налагани за нарушения на правилата за движението по пътищата, но съвсем не е минимален от гледна точка на други обективни критерии, например минимална работна заплата, средна работна заплата и др.

По изложените съображения КС обявява за противоконституционен чл. 189, ал. 13 от Закона за движението по пътищата.

** Счита се, че това решение на КС ще провокира искания за установяване на противоконституционност и на разпоредби от други закони, установяващи необжалваеми размери на глоби.*

Some of the opinions state the small amount of the imposed penalty as a reason for the denial of access to court appeal under Art. 189, Para 13 of the RTA. This amount may look minor within the framework of the whole system of sanctions imposed for violations of the road traffic rules but it is not minor at all with a view to other objective criteria, such as minimum wage, medium wage, etc.

In view of the considerations above, the CC declares Art. 189, Para 13 of the Road Traffic Act to be anti-constitutional.

** It is believed that this Decision of the CC shall give rise to requisitions for ascertainment of anti-constitutionality of provisions of yet other laws which set unappealable amounts of penalties.*

Прекратяване на ЕООД при смърт на едноличния собственик на капитала

Диляна Рагоева
Димитров, Петров и Ко.

От стр. 1

Съгласно чл. 157, ал. 1 от Търговския закон еднолично дружество с ограничена отговорност се прекратява със смъртта на едноличния собственик на капитала, ако в учредителния му акт не е предвидено друго или наследниците не поискат да продължат дейността му. Макар на пръв поглед разпоредбата да изглежда ясна, в практиката възникват редица проблеми при прилагането ѝ.

В правната доктрина се застъпват различни становища по въпроса доколко предвиденото в нея основание за прекратяване на едноличното търговско дружество, ако едноличният собственик на капитала е физическо лице и то почине, действа автоматично. Според най-актуалната съдебна практика обаче, в случай, че наследниците на починалото лице не желаят да продължат дейността му, следва да се изготви нотариално заверена декларация от наследниците, в която се удостоверява отказа им да продължат дейността на дружеството. С изготвянето на такава декларация тези лица вече нямат право да поискат прекратяване на дружеството и откриване на производство по ликвидация. По тази причина наследниците следва да подадат молба до прокуратурата, сезирайки я да предяви иск с правно основание чл. 155, т. 2 и т. 3 във връзка с чл. 157, ал. 1 от Търговския закон за прекратяване на дружеството поради обстоятелството, че същото дружество няма вписан управител.

В този случай съдът следва със съдебно решение да постанови прекратяване на дружеството, след което да се открие производство по ликвидация. В изпълнение на съдебното решение Агенцията по вписванията следва да впише в Търговския регистър прекратяването, откриването на производството по ликвидация, определянето на срока на ликвидацията, назначаване на ликвидатор и определяне на неговото възнаграждение. След това назначеният ликвидатор трябва да проведе ликвидацията по общите правила.

Liquidation of a limited liability company due to death of the sole owner of the capital

Dilyana Radoeva
Dimitrov, Petrov & Co.

From page 1

According to Art. 157, Para. 1 of the Commercial Act a solely owned limited liability company shall be liquidated with the death of the sole owner of the capital, unless the company's articles of association provide otherwise or the inheritors wish to continue its activities. Although this provision seems quite clear on the surface of it, several problems arise when applying it in practice.

Different opinions have been supported in the legal doctrine with respect to the question whether the grounds for liquidation of a limited liability company when the sole owner is a natural person and he or she dies operate automatically. According to the most recent court practice, however, if the inheritors of the deceased do not wish to continue the activity of the company they shall prepare a notary certified declaration, which states their refusal to continue the company's activity. By making such a declaration these persons are no longer entitled to request liquidation of the company and initiate liquidation proceedings. Therefore, the inheritors shall file a petition to the prosecution requesting the latter to file a claim pursuant to Art. 155, item 2 and item 3 in connection with Art. 157, Para. 1 of the Commercial Act for liquidation of the company due to the fact that it does not have a registered manager.

In this case, the court shall decree a court decision declaring termination of the company after which liquidation proceedings shall be initiated. When executing the court decision, the Registry Agency shall enter the termination, the initiation of liquidation proceedings, the defining of the liquidation term, the appointment of a liquidator and defining the liquidator's remuneration into the Commercial Register. Afterwards the appointed liquidator shall conduct the liquidation proceedings under the general rules.

Бъде ли взето решение за прилагане на тази процедура, наследниците на починалия нямат право да влияят по какъвто и да било начин на развитието на производството по ликвидация и осребряване на имуществото.

Разбира се, съществува възможността за наследниците да заявят желание за продължаване на дейността на дружеството и да бъдат вписани като негови собственици, да си назначат управител, след което при преценка, да пристъпят към прекратяване.

If a decision for implementation of this procedure has been made the inheritors of the deceased have no right to influence in any way the development of the liquidation proceedings and the encashment of the property.

Of course, there is the opportunity for the inheritors to express their wish to continue the activity of the company and to be registered as its owners, to appoint a manager, and then at their discretion to proceed with liquidation.

Съотношение между отговорността на продавача за несъответствие на стока по договора за продажба и отговорността по търговска гаранция на производител или продавач

Агв. Донка Стоянова
Димитров, Петров и Ко.

От стр.1

Раздел II на Закона за защита на потребителите (ЗЗП) урежда отговорността на продавача и на производителя при несъответствие на потребителската стока с договора за продажба. След последните изменения на ЗЗП от Държавен вестник (ДВ), бр. 18 от 01.03.2011 г., с които се въвеждат разпоредбите на Директива 1999/44/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 25.05.1999 г. относно някои аспекти на продажбата на потребителски стоки и свързаните с тях гаранции, е широко разпространено разбирането, че съществува законова двугодишна гаранция за всички потребителски стоки, обхванати от приложното поле на Директива 1999/44/ЕО. По-внимателен прочит на разпоредбите обаче показва, че това не е точно така.

1. Отговорност на продавача по чл. 104-116 от Закона за защита на потребителите

Отговорността на продавача за несъответствие на стоката се предоставя на разположение на потребителите по силата на закона, независимо от волята на търговеца, като по този начин се гарантират правата на потребителя да изиска от продавача да приведе стоката в съответствие с договора за продажба, а търговецът е задължен да удовлетвори потребителя по реда, предвиден в чл. 112-114 от ЗЗП.

Съгласно чл. 105, ал. 2 от ЗЗП продавачът отговаря за всяка липса на съответствие на потребителската стока с договореното, която е съществувала при получаването на стоката и се появи до две години след

Correlation between the seller's liability in case of non-conformity of goods under the sale contract and the liability under a commercial guarantee by a producer or a seller

Donka Stoyanova, Associate
Dimitrov, Petrov & Co.

From page 1

Section II of the Consumer Protection Act (CPA) settles the liability of the seller and the producer in the event of lack of conformity of consumer goods with the sale contract. After the latest amendments of the CPA in the State Gazette (SG), issue 18 of March 1, 2011 which introduce the regulations of Directive 1999/44/EC of the European Parliament and of the Council of May 25, 1999 on certain aspects of the sale of consumer goods and associated guarantees, the notion that there is a two-year guarantee on all consumer goods within the scope of Directive 1999/44/EC is widely spread. However, a more thorough review of the regulations shows that this is not quite true.

1. Liability of the seller under Art. 104-116 of the Consumer Protection Act

The liability of the seller in case of non-conformity of the goods by virtue of the applicable law is at the disposal of the consumer regardless of the merchant's will, thus guaranteeing the right of the consumer to require the seller to bring the goods in conformity with the sale contract and obliging the merchant to satisfy the consumer's requirements under the terms provided in Art. 112-114 of the CPA.

Pursuant to Art. 105, Para 2 of the CPA the seller is liable for any non-conformity of the consumer goods with the sale contract which existed at the time of delivery of the goods and has become apparent within two years

доставянето ѝ. Същевременно, в чл. 108 от ЗЗП е уредена оборима презумпция в полза на потребителя (която е уредена и в чл. 5, ал. 3 от Директива 1999/44/ЕО), като по силата ѝ се смята, че всяко несъответствие, което се прояви до 6 месеца след получаване на стоката, е съществувало при получаването ѝ. По този начин се размества доказателствената тежест в полза на потребителя: по принцип, за да упражни правата по чл. 112-114 от ЗЗП, в тежест на потребителя е да докаже, че несъответствието на стоката, за което иска да ангажира гаранционната отговорност на търговеца по ЗЗП, е съществувало при доставянето на стоката. С правилото на чл. 108 от ЗЗП потребителят се освобождава от задължението да докаже, че несъответствието е съществувало при доставката, т.е. за ангажирането на отговорността за неточно изпълнение на търговеца е достатъчно да се докаже датата на доставката и наличието на недостатък в стоката, който се е проявил до шестия месец от доставката ѝ. След изтичането на шестте месеца от доставката обаче, за да ангажира отговорността на търговеца, потребителят трябва да докаже, че недостатъкът на стоката е съществувал към датата на покупко-продажбата, а не е такъв, който се е проявил в резултат на употребата на стоката. Отговорността на продавача по реда на чл. 104-116 от ЗЗП се отнася до недостатъци на стоката в резултат на качествата на изработката ѝ, а не такива, които възникват в резултат на обичайното ѝ използване.

Със създаването на оборимата презумпция по чл. 108 от ЗЗП се оказва, че на практика реално потребителите могат успешно да ангажират отговорността на продавача за несъответствие на стоката с договореното в шестмесечен срок, считано от получаване на стоката. Чл. 105, ал. 2 от ЗЗП в действителност предвижда двугодишен срок от доставката на стоката, в рамките на който продавачът отговаря за несъответствие на стоката (този срок е в съответствие с предвиденото в чл. 5, ал. 1 от Директива 1999/44/ЕО), но защитата след първите шест месеца е функция на доказване от страна на потребителя, че недостатъкът не е възникнал в резултат на обичайното използване на стоката.

В допълнение към горното, следва да се има предвид, че двугодишният срок по чл. 105, ал. 2 от ЗЗП се отнася само за отговорността на продавача по договора за покупко-продажба на стоката. Той цели обезпечаване на интересите на потребителя, независимо от волята на търговеца да предостави

as of the delivery of the goods. At the same time, Art. 108 of the CPA provides for a refutable presumption to the consumer's benefit (also stipulated in Art. 5, Para 3 of Directive 1999/44/EC), by virtue of which any non-conformity that became apparent within 6 months as of the delivery of the goods has existed at the time of the delivery. This way, the burden of proof is shifted to the benefit of the consumer: generally in order to exercise their rights under Art. 112-114 of the CPA the consumers are encumbered to provide proof that the non-conformity of the goods, which is the reason for engaging the guarantee liability of the merchant under the CPA, was present at the time of delivery of the goods. The regulation under Art. 108 of the CPA releases the consumer from the obligation to provide proof that the non-conformity existed at the time of delivery, i.e. to engage liability for unsatisfactory performance by the merchant it is sufficient for the consumer to prove the date of delivery and the presence of a defect, which became apparent within six months as of the delivery. After the six months as of the delivery expire, in order to engage the merchant's liability the consumer should provide proof that the defect existed at the time of the purchase and is not a result of the usage of the goods. The liability of the seller under the terms of Art. 104-116 of the CPA refers to defects in the goods being the result of the quality of their manufacturing and not of their common usage.

By creating the refutable presumption under Art. 108 of the CPA it turns out that practically the consumers can successfully engage the seller's liability in case of non-conformity of the goods with the sale contract within six months as of the receipt of the goods. Art. 105, Para 2 of the CPA actually provides for a two-year term as of the delivery of the goods within which the seller is liable for any non-conformity of the goods (this term is in conformity with the provisions of Art. 5, Para 1 of Directive 1999/44/EC). However, the guarantee after the expiration of the six months is subject to providing proof on behalf of the consumer that the non-conformity of the goods did not occur as a result of their common usage.

In addition to the aforementioned it is to be noted that the two-year term under Art. 105, Para 2 of the CPA refers only to the seller's liability under the sale contract of the goods. The purpose of the term provided is to secure the consumer's interests, regardless of the merchant's will to provide a guarantee for the consumer

гарантия за потребителската стока или не. Предвиденият в закона двугодишен срок по никакъв начин не обвързва търговците при предоставянето на търговска гаранция за потребителската стока по чл. 117-121 от ЗЗП и не ги задължава да предоставят гаранция за стоката за срок от две години, тъй като разпоредбата на чл. 105, ал. 2 от ЗЗП касае единствено отговорността на продавача за недостатъци на стоката и е неприложима към търговската гаранция, чиито задължителни реквизити са уредени в чл. 119 от ЗЗП.

Потребителят може да упражни правата по чл. 112-116 от ЗЗП в случаите, в които търговецът не е издал търговска гаранция съгласно чл. 117-119 от ЗЗП или има издадена търговска гаранция, но независимо от това потребителят е избрал да потърси защита по реда на чл. 112-116 от ЗЗП. В този случай рекламациите и претенциите се заявяват единствено пред продавача и в тежест на потребителя е да докаже след шестмесечния срок от доставката на стоката, че недостатъкът е съществувал още при доставката ѝ.

Упражняването на правата на потребителя по чл. 112-116 от ЗЗП, от своя страна, следва да стане в двугодишен давностен срок, но не по-късно от два месеца след установяване на несъответствието между стоката и договореното (чл. 126, ал. 1 във връзка с чл. 115 от ЗЗП). Двугодишният давностен срок представлява срок, в който потребителят може да упражни правата си, но не е гаранционен срок в смисъл на срок на съответствие на продукта с договореното, който се гарантира от търговеца по издадена от него търговска гаранция. В описаните срокове потребителят следва да предяви рекламация пред продавача, изразяваща се в уведомяването му за неточното изпълнение и отправянето на искане за привеждане на стоката в съответствие с договореното. В противен случай след изтичането им той не би могъл да се ползва от правата, предоставени му по силата на чл. 112-114 от ЗЗП.

2. Търговска гаранция (гаранционна отговорност) по чл. 117-121 от Закона за защита на потребителите

Търговската гаранция, от друга страна, възниква само ако търговецът направи съответно изявление в този смисъл. За разлика от отговорността за неточно изпълнение по чл. 112-116 от ЗЗП, която потребителят може да претендира само от прода-

goods or not. The two-year term provided for in the law does not in any way bind the merchants to the provision of a commercial guarantee for the consumer goods under Art. 117-121 of the CPA and does not oblige them to provide a two-year guarantee for the goods as the regulation of Art. 105, Para 2 of the CPA refers only to the seller's liability regarding defects of the goods and is not applicable to the commercial guarantee the obligatory requisites of which are settled in Art. 119 of the CPA.

The consumers may exercise their rights under Art. 112-116 of the CPA in the cases when the merchant has not issued a commercial guarantee in accordance with Art. 117-119 of the CPA or there is an issued commercial guarantee but the consumer nevertheless has decided to seek protection under the terms of Art. 112-116 of the CPA. In this case claims and reclamations are raised only before the seller and thus the consumer is encumbered to provide proof after the expiration of six months as of the delivery of the goods that the defect was present at the time of delivery.

The consumers shall exercise their rights under Art. 112-116 within a two-year period of prescription, but not later than two months as of determining the non-conformity between the goods and the sale contract (Art. 126, Para 1 with respect to Art. 115 of the CPA). The two-year period of prescription is a term within which the consumers may exercise their rights but it shall not be perceived as a guarantee term in the sense of a term for conformity of the goods with the sale contract under an issued commercial guarantee by the merchant. In the specified terms the consumers are entitled to raise a claim before the seller, namely by notification for the unsatisfactory performance and by a request for bringing the goods in conformity with the contract. Otherwise, after their expiration, the consumers shall not be entitled to use the rights conceded to them by virtue of Art. 112-114 of the CPA.

2. Commercial guarantee (guarantee liability) under Art. 117-121 of the Consumer Protection Act

The commercial guarantee, on the other hand, arises only if the merchant makes a respective statement in this sense. As opposed to the case of unsatisfactory performance under Art. 112-116 of the CPA, for which only the seller can be held liable, in the case of the

вача, отговорността по търговската гаранция може да бъде търсена от продавача или производителя, в зависимост от това кой е търговецът, направил изявлението. В случаите, в които търговската гаранция се предоставя от продавача, изявлението за гаранция е елемент на договора за покупко-продажба. В случаите, в които търговската гаранция се издава от производителя, тя възниква от едностранното изявление на производителя, който не е страна по договора с потребителя.

Търговската гаранция по чл. 117 от ЗЗП е изявление на производителя или търговеца, че стоката при нормална предписана употреба ще запази своите качества в определен период и ако не ги запази, то разходите по привеждане на стоката в съответствие ще са за сметка на производителя, респективно на търговеца. Съгласно чл. 117, ал. 2 от ЗЗП „търговската гаранция обвързва този, който я предоставя, съобразно условията, посочени в заявлението за предоставяне на търговска гаранция и в рекламата за нея”. В понятието „условия на търговската гаранция” се включват и сроковете, предоставяни от търговеца: срокът на съответствие (в рамките на който търговецът гарантира безусловно за годността на стоката) и срокът, в рамките на който потребителят може да упражни предоставените му по силата на търговската гаранция права.

При предоставяне на търговска гаранция търговецът (независимо дали е продавачът или производителят) не е обвързан от разпоредбите на чл. 105, ал. 2 и чл. 115, ал. 1 от ЗЗП. Цитираните разпоредби имат императивен характер по отношение на правата на потребителите, произтичащи от отговорността на продавача по чл. 104-116 от ЗЗП, но нямат обвързваща сила за продавача или търговеца, в случаите, когато предоставя търговска гаранция. В рамките на последната той има право да предостави както по-къси, така и по-дълги гаранционни срокове за съответствие на предоставената стока и, съответно, по-дълги или по-къси срокове за упражняване на правата по търговската гаранция от потребителя. Търговската гаранция не е задължителна и зависи от волята на търговеца (производител или продавач). Когато обаче се предоставя търговска гаранция, тя трябва да бъде в писмена форма на български език и да съдържа реквизитите по чл. 119 от ЗЗП.

За да може да упражни правата по търговската гаранция, в повечето случаи потребителят следва

commercial guarantee both the seller and the producer may be held liable depending on the merchant who made the statement. In the cases when the commercial guarantee is provided by the seller, the guarantee statement shall be an element of the sale contract. In the cases when the commercial guarantee is issued by the producer, it shall ensue from the unilateral statement of the producer who is not a party to the contract with the consumer.

The commercial guarantee under Art. 117 of the CPA is a statement by the producer or the merchant, claiming that under proper usage the goods shall preserve their qualities for a definite period and if these qualities are not preserved, the costs for bringing the goods in conformity will be at the expenses of the producer, or respectively the merchant. In accordance with Art. 117, Para 2 of the CPA “the commercial guarantee binds the person providing it under the provisions specified in the statement for provision of a commercial guarantee and in its advertising”. The term “provisions of a commercial guarantee” includes the terms granted by the merchant: the term for conformity (within which the merchant unconditionally guarantees the quality of the goods) as well as the term within which consumers may exercise the rights conceded to them by virtue of the commercial guarantee.

When providing a commercial guarantee the merchant (seller or producer) is not bound by the regulations of Art. 105, Para 2 and Art. 115, Para 1 of the CPA. The specified regulations are imperative with respect to the rights of consumers ensuing from the seller's liability pursuant to Art. 104-116 of the CPA, but do not have a binding force for the seller or merchant in the cases when the latter provides a commercial guarantee. Under a commercial guarantee he/she is entitled to provide shorter or longer guarantee terms for conformity of the sold goods, and, respectfully, shorter or longer terms within which the consumers may exercise their rights under the commercial guarantee. The commercial guarantee is not obligatory and depends on the merchant's will (producer or seller). When, however, such a guarantee is provided, it shall be prepared in a written form and in Bulgarian language; it shall include the requisites under Art. 119 of the CPA as well.

In order to exercise their rights under a commercial guarantee, the consumers should, in most cases, take

да се съобрази и със специфични правила, които също са посочени като условия на търговската гаранция, както и да спази реда за предявяване на рекламации, предвиден в гаранцията. Ако потребителят не изпълни предвидените специфични условия, е възможно да загуби напълно или частично правото да ангажира отговорността на търговеца по търговската гаранция. В този случай, за потребителя остава възможността да потърси защита по реда на чл. 112-116 от ЗЗП, ако не е изтекъл законовият двугодишен срок и при условие, че докаже несъответствието на продукта към датата на доставката му.

В случаите, когато има издадена търговска гаранция, съотношението между гаранционния срок, посочен в търговската гаранция, и срока по чл. 105, ал. 2 от ЗЗП в контекста на правата на потребителя е следното: ако издадената търговска гаранция е с гаранционен срок, по-къс от две години, в срока на гаранцията потребителят може да избира между гаранционната отговорност на търговеца или отговорността на продавача по чл. 112-114 от ЗЗП. След изтичане на по-краткият гаранционен срок, до две години от доставката на стоката, потребителят може да търси единствено отговорност от продавача за недостатъци на стоката, и то по реда, предвиден в ЗЗП (чл. 104-116 от ЗЗП). Когато търговската гаранция е със срок по-дълъг от две години след изтичане на две години от доставката на стоката потребителят може да търси отговорност единствено от търговеца по търговската гаранция по реда, предвиден в нея.

Или с други думи, търговската гаранция и отговорността на продавача за несъответствие на стоката са алтернативни способи за защита на правата на потребителите и дали потребителят ще потърси защита по реда на гаранционната отговорност или отговорността на продавача по чл. 104-116 от ЗЗП, зависи изцяло от неговата преценка.

into consideration the specific rules stated in the commercial guarantee, as well as observe the terms and conditions for raising claims provided for in the guarantee. If the consumer fails to fulfill the specific conditions provided, it is highly possible to lose completely or partially the right to engage the liability of the merchant under the commercial guarantee. In such cases for the consumer remains the option to seek protection in accordance with Art. 112-116 of the CPA if the statutory two-year term has still not expired and under the condition to provide proof that the non-conformity of the product was present at the time of its delivery.

In the cases when a commercial guarantee is issued, the correlation between the guarantee period, specified in the commercial guarantee, and the term under Art. 105, Para 2 of the CPA within the context of the consumers' rights is the following: if the commercial guarantee issued has a guarantee period of less than two years, within the term of the guarantee the consumer may choose between the guarantee liability of the merchant or the responsibility of the seller pursuant to Art. 112-114 of the CPA. After the expiration of the shorter term of the commercial guarantee and within two years as of the delivery of the goods, only the seller may be held liable for any defects of the goods in the terms and conditions provided under the CPA (Art. 104-116 of the CPA). When the commercial guarantee covers more than two years, after the expiration of two years as of the delivery of the goods, only the merchant may be held liable under the commercial guarantee and in the terms and conditions provided for in it.

In other words, the commercial guarantee and the seller's liability for non-conformity of the goods are alternative methods for protection of the consumer's rights and the choice whether to seek protection under the guarantee liability or under the seller's liability pursuant to Art. 104-116 of the CPA depends solely on the consumer's decision.

Нов Закон за хазарта

**Агв. Венета Донова
Димитров, Петров и Ко.**

В Държавен вестник, бр. 26 от 30.03.2012 г, бе публикуван нов Закон за хазарта, който влиза в сила на 01.07.2012 г.

Новият Закон за хазарта за пръв път в България регулира предоставянето на хазартни услуги от разстояние. Онлайн хазартът и хазартът, предоставян чрез други електронни съобщителни средства, включително фиксирана и мобилна телефония и кабелна и сателитна телевизия, са вече широко разпространени на пазара в България, но до момента не са били регулирани. Новите правила, които съответстват и на ангажиментите на България като държава-членка на Европейския съюз, целят да осигурят необходимата регулация като създадат ясни национални правила относно трансграничното предоставяне на онлайн хазартни услуги и да гарантират сигурността на потребителите, които ползват хазартни услуги от разстояние.

Съгласно новият Закон за хазарта всички видове хазартни игри, с изключение на томболите и моментните лотарийни игри, могат да бъдат предоставяни от разстояние. Изискванията за такова предоставяне съответстват на тези за предоставянето на същите услуги по традиционния начин. Лицето, което ги предоставя на територията на България трябва да се регистрира и да получи лиценз от Държавната комисия по хазарта (ДКХ) и да спазва общите изисквания, осигуряващи финансовата му стабилност – да има капитал от поне 500 000 лв. и ако част от или целият капитал се притежава от лице, което не е регистрирано в България, в Европейския съюз или в Европейското икономическо пространство, да инвестира и в други значителни икономически дейности в страната.

Специфичните изисквания за предоставяне на хазартни услуги от разстояние предвиждат физическото електронно съобщително оборудване и центърът, в който се намира централната компютърна система на доставчика на хазартните услуги, да бъдат разположени на територията на България или на друга държава-членка на Европейския съюз. Друго изискване спрямо централната компютърна система на организатора на онлайн хазарт е да раз-

The New Gambling Act

**Veneta Donova, Associate
Dimitrov, Petrov & Co.**

A new Gambling Act, which enters into force on July 1, 2012 and repeals the existing Gambling Act, was promulgated in the State Gazette, issue 26 of March 30, 2012.

The new Gambling Act regulates the provision of gambling services at a distance for the first time in Bulgaria. On-line gambling and gambling through other electronic means, including fixed and mobile telephony and cable and satellite television, are already established on the market in Bulgaria, but until now they have not been regulated. The new rules, which also correspond with Bulgaria's commitments as a Member State of the European Union, aim to provide the necessary regulation by creating clear national rules regarding the cross-border provision of on-line gambling services and to guarantee security for consumers who use gambling services provided at a distance.

The new Gambling Act provides that all types of gambling except for lottery and instant lottery games may be provided at a distance. The requirements towards such provision of games of chance correspond to those for the provision of the same services off-line. The entity providing them on the territory of Bulgaria has to register with and receive a licence from the State Commission on Gambling (SCG) and has to adhere to the general requirements ensuring its financial stability – to have a capital of at least BGN 500 000, and, if part or all of the capital is owned by an entity which is not registered in Bulgaria, the European Union or the European Economic Area, to invest in other significant economic activities in Bulgaria.

Specific requirements for provision of gambling services online provide that the physical electronic communications equipment and the centre where the central computer system of the gambling services provider must be situated within the territory of Bulgaria or of another Member State of the European Union. Another requirement towards the central computer system of the online gambling organiser is that it has a system for registration and identification

полага със система за регистрация и идентификация на участниците в съответните хазартни игри, както и с автоматизирана система за съхраняване и пренос на необходимата информация до компетентните органи на Националната агенция по приходите. Системата трябва да може да изпраща информация за всички приети залози и всички изплатени печалби в реално време. Всички видове игрален софтуер, използван за предоставяне на онлайн хазартни услуги, както и неговите актуализации и различните му версии, трябва да бъдат одобрени от ДКХ.

Организаторът на хазартни игри от разстояние е длъжен и да има отворена банкова сметка за приемане на залози и изплащане на печалби в банка, имаща право да осъществява дейност на територията на България.

Законът предвижда и изисквания за минимум 5 години предишен опит в предоставяне на хазартни услуги от разстояние, изисквания за минималното съдържание на интернет страницата, чрез която се предлагат игрите, и др.

Законът предвижда определени правомощия за ДКХ, с които се цели осигуряване на спазване на всички изисквания и минимизиране на възможността за предоставяне на хазартни услуги от разстояние без тяхното спазване. Едно от новите правомощия на ДКХ е възможността ѝ да изготви списък с интернет страници, чрез които в България се предоставят хазартни игри без техният организатор да е получил съответно разрешение. В случай, че определен сайт бъде включен в списъка на ДКХ, собственикът му разполага с три дни да отстрани нарушението. След този срок ДКХ има право да се обърне към Софийския районен съд с искане за издаване на съдебно разпореждане, с което се задължават всички предприятия, предоставя електронни съобщителни мрежи и/или услуги да спрат достъпа до съответния сайт. Съдът трябва да издаде или да откаже да издаде такова разпореждане в срок от 72 ч. от искането на ДКХ, а предприятията трябва да спрат достъпа до съответните сайтове в рамките на 24 ч. от публикуването на съдебното разпореждане за това на интернет страницата на ДКХ. Санкцията за неспиране на достъпа до съответните сайтове е в размер от 10 000 до 30 000 лв. за всяко отделно нарушение.

of all participants in the respective games of chance, as well as an automated system for storing and transferring of necessary information to the competent authorities of the National Incomes Agency. The system has to be able to transfer information for all accepted bets and paid prizes in real time. All types of gaming software used for provision of on-line gambling services as well as all its updates and different versions have to be approved by the SCG.

The organiser of games of chance at a distance also has to open a bank account for accepting bets and paying off prizes at a bank which has the right to perform its activities within the territory of Bulgaria.

The act also provides for requirements for at least 5 years of previous experience in providing gambling services at a distance, requirements for the minimal contents of the website through which the games are offered, and others.

The law provides for certain powers of the SCG which aim to ensure that all the requirements shall be observed and that the possibility to provide gambling services at a distance without their observance will be minimized. One of the newly introduced powers of the SCG with this respect is to create a list of websites through which games of chance are offered in Bulgaria without their organiser having received a respective licence. If a website is listed on the SCG's website, its owner has three days to eliminate the violation. After this term the SCG has the right to refer to the Sofia District Court and ask for a court order instructing all undertakings providing electronic communication networks and/or services to stop the access to the respective website. The court has to issue or to refuse to issue an order within 72 hours from the SCG's request, and the undertakings have to stop the access to the respective websites within 24 hours as of the publication of the court order for this on the SCG's website. The sanction for failing to stop the access to the respective websites is to the amount of between BGN 10 000 and BGN 30 000 for each separate omission.

Новият Закон за хазарта предвижда и изменения в съществуващите правила за предоставяне на хазартни игри. Тези изменения включват въвеждане на възможност за налагане на принудителни административни мерки на лица, организиращи дейности по закона, както и въвеждане за пръв път в България на възможността за разпореждане с игралното оборудване по време на действието на лиценза за организиране на хазартни игри. Законът продължава да позволява разпореждането с такова оборудване и след прекратяване на действието на лиценза, като с новия закон се разширява кръгът на лицата, на които може да бъде прехвърлено такова оборудване.

Друго изменение е че общото правило на административното право, съгласно което санкциите могат да бъдат налагани едновременно с принудителните административни мерки е изрично закрепено в Закона за хазарта. Законът предвижда и че предвидените в него санкции могат да бъдат налагани заедно с всякакви други санкции, които могат да бъдат наложени съгласно други закони във връзка с незаконното предлагане на хазартни услуги.

The new Gambling Act also provides for some amendments to the existing regulation for provision of games of chance. Such amendments include introducing the possibility to impose compulsory administrative measures on persons organising the activities under the law, as well as introducing for the first time in Bulgaria the opportunity for disposal with the gambling equipment during the period of validity of the licence for organising games of chance. The law continues to allow for such equipment to be disposed with after the suspension of the licence and the new act broadens the range of persons to whom the equipment may be transferred in this case.

Another change is that the general rule of administrative law that sanctions may be imposed at the same time as compulsory administrative measures is now explicitly stated in the Gambling Act. The act also provides that sanctions imposed under it may be imposed together with any other sanction which may be imposed under any other law with respect to the same illegal offering of gambling services.

Published by: **Dimitrov, Petrov & Co.**

Dimitrov, Petrov & Co. is a Bulgarian law firm with its head office in Sofia and an office in Varna. Established in 1997, the firm has exclusively focused its activities in the area of commercial law, information and communications technology law, foreign investments, real estate law, intellectual property, tax law, litigation and arbitration.

Editors in chief: Assoc. Prof. Dr. George Dimitrov
Polina Yakimova

Contact us: 28 Todor Alexandrov Blvd, Fl. 7
Sofia 1303, Bulgaria

7 Krastyu Mirski Str.,
Fl. 3, Office 9
Varna 9000, Bulgaria

Tel./Fax: (+359 2) 421 4201
(+359 2) 421 4202

E-mail: info@dpc.bg
Web: www.dpc.bg

Настоящият електронен дайджест е изготвен от екипа на Адвокатско дружество Димитров, Петров & Ко. и е предназначен за клиенти и партньори на дружеството, както и за други читатели с интереси в областта на правото.

Информацията и становищата, съдържащи се в електронния дайджест, не съставляват изчерпателен и детайлен анализ на разгледаните правни въпроси. Представените статии и други информационни материали нямат характера на правен съвет или консултация, и не следва да бъдат възприемани като достатъчни за разрешаването на конкретни правни проблеми, казуси и др.

Всички материали, съдържащи се в електронния дайджест на Димитров, Петров & Ко. са обект на закрила по ЗАПСП. Всяко изменение, публикуване, разпространяване и др. подобни без изричното предварително съгласие на Димитров, Петров & Ко. е забранено.

The present e-digest is elaborated by the team of Dimitrov, Petrov & Co. Law Firm and is addressed to clients and partners of the firm as well as other readers interested in the law field.

The information and the opinions in this e-digest are not a comprehensive and detailed analysis of the considered legal issues. The presented articles and other information materials are not legal advice or consultation, and shall not be apprehended as sufficient for dealing with specific legal issues, cases, etc.

All materials in the present e-digest are under the protection of the Copyright and Neighboring Rights Act. Any kind of change, publishing, distribution, etc. without prior explicit consent of Dimitrov, Petrov & Co. is forbidden.

От месец март 2012 г. Патентно ведомство на Република България стартира инициатива по набиране на предприятия - кандидати за безплатната услуга „Предварителната диагностика”, включваща:

- посещение на експерти на място в предприятието;
- среща-разговор с ръководството на предприятието;
- проучване в бази-данни, достъпни в Патентното ведомство с подробен доклад и препоръки за заявяване на обекти на индустриална собственост на предприятието (марки, промишлени дизайни, патенти, полезни модели и други).

Целта на безплатната услуга е осигуряване на:

- експертен анализ на състоянието и перспективите на предприятието в областта на индустриалната собственост;
- разясняване предимствата на индустриалната собственост за конкурентоспособността на предприятието;
- препоръки и насоки за бъдещи действия.

Предприятията-кандидати трябва да отговарят на следните изисквания:

- да са малки или средни предприятия с производствена дейност; критериите за малки и средни предприятия са както следва:
 - персонал до 250 души и
 - годишен оборот до 97,500,000 лева и/или
 - стойността на активите до 84,000,000 лева;
- да нямат подадени заявки за патент, полезни модели и/или промишлен дизайн за последните 5 години.

As of March 2012, the Patent Office of the Republic of Bulgaria launched an initiative in recruiting candidate enterprises for the free service “Preliminary Diagnostics” which includes:

- visit by experts on the premises of the enterprise;
- conversation with the enterprise’s management;
- research in the databases available at the Patent Office resulting in a detailed report and recommendations for application of industrial property objects by the enterprise (trade marks, industrial designs, patents, utility models, etc.).

The purpose of the free service is to provide:

- expert analysis of the enterprise’s condition and prospects in the field of industrial property;
- explanation of the benefits of industrial property to the competitive power of the enterprise;
- recommendations and guidelines for future actions.

The candidate enterprises shall meet the following requirements:

- to be small or medium-sized enterprises with industrial activity; the criteria for small and medium-sized enterprises are as follows:
 - up to 250 employees and
 - annual turnover of up to BGN 97,500,000 and/or
 - value of the assets a total of up to BGN 84,000,000;
- to have no filed applications for patent, utility models and/or industrial design within the last five years.

<http://www.bpo.bg/>